U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. L. Ch., b) Z. Š.,** oba zastoupeni Mgr. Lucií Palíkovou, advokátkou se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov, proti odpůrci: **obec Staříč,** se sídlem Clebovická 201, Staříč, zastoupena Mgr. Jiřím Kubalou, advokátem se sídlem J. V. Sládka 35, Frýdek-Místek, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2018, č. j. 79 A 2/2018 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Navrhovatelé se návrhem ze dne 14. 5. 2018 domáhali zrušení části územního plánu obce Staříč č. 1/2017. Na základě § 2 odst. 2 písm. a) a § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v relevantním znění, Krajský soud v Ostravě vyzval navrhovatelku a) a navrhovatele b), každého jednotlivě, k zaplacení soudního poplatku ve výši 5000 Kč za podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy [položka 18 bod 2b) sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích], neboť tento poplatek nebyl zaplacen spolu s podáním návrhu. K tomu krajský soud navrhovatelům stanovil lhůtu 15 dnů od doručení výzev.

[2] Výzvy byly dne 21. 5. 2018 doručeny do datové schránky zástupkyně navrhovatelů, avšak soudní poplatek uhradil dne 31. 5. 2018 pouze navrhovatel b). Soud proto usnesením ze dne 19. 7. 2018, č. j. 79 A 2/2018 - 33, řízení ve vztahu k navrhovatelce a) zastavil a v návaznosti na to rozhodl o nákladech řízení o návrhu navrhovatelky a) dle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že navrhovatelka a) a odpůrce nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení.

[3] Odpůrce (dále jen „stěžovatel“) podal, jak výslovně uvádí, kasační stížnost pouze proti výroku II. tohoto usnesení, přičemž se domáhá toho, aby Nejvyšší správní soud *„zavázal soud prvního stupně k novému rozhodnutí, kterým soud prvního stupně přizná žalovanému náhradu nákladů řízení proti žalobkyni a), která svým svévolným přístupem*

způsobila zastavení řízení poté, kdy se žalovaný řádně vyjádřil k meritu věci". Stěžovatel kasační stížnost odůvodnil tím, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení, pokud jde o povinnost dle jeho názoru neúspěšné navrhovatelky a) k náhradě nákladů řízení. Dle stěžovatele měl krajský soud vyčkat zaplacení soudního poplatku oběma navrhovateli a až po jeho úhradě vyzvat stěžovatele k vyjádření k návrhu. Jestliže krajský soud postupoval jinak, nemůže to být stěžovatel, kdo bude nést náklady vynaložené na právní zastoupení advokátem za situace, kdy navrhovatelka a) neuhradila soudní poplatek a způsobila tím zastavení řízení.

[4] Navrhovatelé ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že se ztotožňují s napadeným výrokem o náhradě nákladů řízení. Odkázali přitom na § 60 odst. 3 větu druhou a § 60 odst. 8 s. ř. s., které stanoví výjimky z pravidla, že v případě zastavení řízení nemají účastníci právo na náhradu jeho nákladů. Ani jedna z výjimek dle nich není aplikovatelná na daný případ. Navíc stěžovatel ve svém vyjádření k návrhu nevyčlenil argumenty zvlášť vůči navrhovatelce a) a navrhovateli b), je tedy zřejmé, že příprava a sepis vyjádření nebyly složitější než v případě, že by na straně navrhující byl pouze navrhovatel b).

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. *„[k]asační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná*". Výklad tohoto ustanovení podal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS, když konstatoval, že *„[u]stanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení*".

[6] Nejvyšší správní soud má v projednávané věci za to, že kasační stížnost je na místě odmítnout podle § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť stěžovatel, jak výslovně uvádí, brojí pouze proti výroku II. napadeného usnesení, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, resp. proti postupu krajského soudu, který dle jeho názoru souvisí s náklady stěžovatele v daném řízení, nikoliv však proti samotnému výroku o zastavení řízení vůči navrhovatelce a). Nejvyšší správní soud také poznamenává, že mu není zřejmé, z jakého důvodu stěžovatel podal předmětnou kasační stížnost, když mu nevznikly žádné náklady spojené výlučně s účastní navrhovatelky a) v řízení a řízení ve vztahu k navrhovateli b) dále pokračuje a tedy o nákladech této části řízení, včetně vyjádření stěžovatele k návrhu, bude teprve krajským soudem rozhodnuto.

[7] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost směřuje pouze proti výroku II. napadeného usnesení krajského soudu, tedy pouze proti výroku o nákladech řízení, je tedy dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná a Nejvyšší správní soud ji tudíž dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení:
Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 4. října 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu